TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Nhặt những tháng năm

ISSN: 2734-9195 14:51 28/05/2026

Tôi đã đi qua biết bao tháng Năm, lớn lên cùng với bao mùa phượng nở, và ông tôi cũng ra đi vào một ngày phượng nở thắm cành mấy năm về trước. Cứ gần thêm một mùa phượng nở thì việc xa những tháng Năm càng đến gần hơn.

Tác giả: **Biện Bạch Ngọc**
Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai

Tháng Năm, tôi về lại quê để giỗ ông. Xe dừng lại ở con đường đất đầu làng để tôi đi bộ vào khu xóm nhỏ. Quê tôi vừa như quen thuộc lại cũng chớm mùi xa lạ bởi từng tầng đô thị đã bắt đầu bao trùm lên vùng đất này. Duy chỉ có xóm nhỏ nhà tôi dường như đánh rơi theo nhịp điệu của thời gian, vẫn khoác lên mình nét trầm mặc và cả màu hoang sơ, cả mùi quê vẫn như đang thấm trong từng mạch sống.

Để đi vào xóm nhỏ tôi vẫn phải đi một con đường đất khá dài với hai bên là những cánh đồng lúa chín vàng nhưng vẫn còn thơm mùi sữa. Tôi hít căng lồng ngực mùi thơm của lúa và nhớ về những mùa vàng ngày mình còn bé xíu, khi vẫn còn ngồi trên cộ để theo cậu ra đồng và những hôm “nắng trời lợi nhà nông” mỗi khi cùng dì cào lúa để phơi. Con đường vẫn hẹp, lại lồi lõm, tháng Năm mùa khô chứ những khi mùa mưa tới, nước sẽ đọng thành từng vũng, lúc này đi lại phải cẩn thận chứ không lại lọt những ổ gà.

Đi hết con đường đất thì sẽ tới cổng làng. Gọi là cổng là tự mọi người ngầm biết với nhau chứ đường vào xóm chỉ có một cây phượng lớn để làm mốc. Cạnh cây phượng là một cái giếng nước, giếng có màu gạch nung, ngày trước giếng là nguồn nước tưới tiêu chính cho cả đồng ruộng và đôi khi còn là nguồn nước chung của nhiều hộ dân xung quanh.

Quê tôi vùng khô hạn, đào giếng thì vài nhà mới chỉ có một nhà có nước, nước rất nông, giếng làng nằm ngay trên mạch nước, vì thế hình ảnh buổi quê quen thuộc đó là cứ chiều chiều đám trẻ đi chơi về lại ra giếng cứ thế ở truồng mà tắm, như mấy bận tắm mưa. Còn các mẹ, các chị thì lại ra giếng để giặt đồ, rửa rau, nấu cơm và tranh thủ tám chuyện cùng nhau sau ngày dài bươn chải trên

những cánh đồng.

Ảnh minh họa - Nguồn: St

Cạnh giếng là cây phượng rất cao to, ôm mấy vòng tay không xuể. Tôi cũng không rõ cây phượng có từ lúc nào, chỉ biết khi tôi còn nhỏ đã nghe ông kể cây phượng đã có từ rất lâu, cũng như chứng nhân của làng, là người dõi theo những đứa con xa quê, cũng là điểm mốc để những người đi để trở về từ xa đã nhìn thấy hoa phượng nở thắm cành mà biết đã về tới xóm cũ.

Mỗi độ tháng Năm, cây phượng lại nở hoa đỏ rực. Hồi tôi còn bé, tôi thường cảm thấy buồn mỗi khi nhìn hoa phượng nở vì tôi biết đó là mùa hè, mùa của chia tay, mùa của kết thúc năm học và cũng là mùa trống trường thôi cất tiếng. Những ngày đó, tôi vẫn thường thơ thẩn ngồi dưới gốc phượng từ từ gặm nhấm những nỗi buồn. Thi thoảng đi làm đồng về, ông tôi vác chiếc cào đi ngang qua thấy tôi ngồi buồn vẫn thường ngồi lại nói chuyện hỏi han.

Ông kể tôi nghe ngày trước ông gặp bà cũng dưới cây phượng này, hai người đính ước cũng vào mùa phượng nở. Rồi ông đi lính, rồi bà chờ đằng đẵng những tháng năm cho đến khi đất nước hòa bình ông mới trở về. Bà đứng ở góc phượng đón ông, cây phượng vừa là chứng nhân của cuộc chia tay, cũng là nơi đếm ngày hội tụ.

Ông kể ngày đó, mỗi ngày sau khi làm việc ở hợp tác xã xong bà vẫn đi ngang qua gốc phượng, hoài niệm một chút để nhớ ông. Phượng rơi đỏ thắm cành

càng làm bà nhớ ông da diết nhưng không vì thế bà ghét cây phượng, bởi dù đó là nơi hai người tạm xa cách nhưng cũng là nơi ghi dấu yêu thương.

Tôi chợt hiểu điều ông nói, ở bất cứ sự vật nào nếu đứng ở mỗi góc nhìn khác nhau thì cũng sẽ đưa ra những nhận thức khác nhau.

Tháng Năm mùa phượng nở có thể là mùa của chia tay năm học nhưng kết thúc rồi sẽ lại bắt đầu một chuỗi tuần hoàn. Tình bạn, mái trường, thầy cô vẫn luôn còn đó và cây phượng sẽ như một chứng nhân của thời gian, giữ mùa kí ức neo lại mãi.

Tôi đã đi qua biết bao tháng Năm, lớn lên cùng với bao mùa phượng nở, và ông tôi cũng ra đi vào một ngày phượng nở thắm cành mấy năm về trước. Cứ gần thêm một mùa phượng nở thì việc xa những tháng Năm càng đến gần hơn. Lần nào về quê tôi cũng dừng lại ở gốc phượng đầu làng để ngắm cây phượng cổ thụ nở hoa đỏ rực. Tháng Năm là mùa hoa phượng. Tôi ngồi trên những gốc rễ ngoằn nghèo bò trườn trên đất, rễ nảy mình uốn lượn một cách vững chãi làm chỗ tựa cho tôi. Tôi sờ lên thân cây xù xì ram ráp, nơi đây là vẹn nguyên kí ức những buổi ông tôi đi làm đồng về, ngồi tựa lưng nghỉ ngơi và trò chuyện cùng đứa cháu. Sau đó, ông sẽ cõng tôi trên lưng để về nhà. Hoa phượng rơi trên đất, tôi nhặt từng cánh hoa rơi, phượng cứ như những con bướm đỏ rực đang vào mùa ngủ, không động.

Tôi nhặt cánh phượng rơi cất vào trong túi trước ngực, không hiểu sao nghe tiếng tim đập thật êm. Tôi lại một lần nữa đi qua mùa phượng nở, dù mùa phượng là ngày ông tôi ra đi nhưng như cách ông đã dạy cho tôi từ thời thơ bé, thay vì nhớ đến mất mát, tôi nhớ về những kỉ niệm cùng ông bên gốc phượng. Tháng Năm đã về, lại về một lần nữa, mùa hoa phượng nở đỏ rực cũng theo đó trở về.

Tác giả: **Biện Bạch Ngọc -** Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai